

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądaj

na posiedzeniu - bez udziału stron - w dniu 11 września 2012 r.,
po rozpoznaniu w sprawie K. B. o wznowienie postępowania

zażalenia K. B. na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu
Apelacyjnego z dnia 11 lipca 2012 r. o odmowie przyjęcia osobistego wniosku
skazanego o wznowienie postępowania prawomocnie zakończonego wyrokiem
Sądu Okręgowego z dnia 21 lutego 2012 r.,
na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 3 k.p.k. postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zażalenie K. B. nie mogło zostać uwzględnione. To ustawodawca w art. 545 § 2 k.p.k. ustanowił tzw. przymus adwokacki i jest to formalny warunek dopuszczalności rozpoznania wniosku o wznowienie postępowania. Jeżeli nie zostanie on spełniony, nie jest możliwe rozpoznanie osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania. Taka sytuacja wystąpiła w niniejszej sprawie, a zatem zaskarżone zarządzenie wydane zostało zgodnie z obowiązującą procedurą karną – art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k.

W zażaleniu na to zarządzenie K. B. nie podjął polemiki z jego zasadnością, a stwierdził jedynie, że orzekający merytorycznie Sąd nie wziął pod uwagę karalności poszkodowanych, jak również czasu zgłoszenia zdarzenia na policję. Rzeczą oczywistą jest, że takie okoliczności nie mogą być przedmiotem rozważań na obecnym etapie postępowania. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie ogranicza się do instancyjnej kontroli prawidłowości zaskarżonego zarządzenia. W tym natomiast zakresie skarżący nie przedstawił żadnej argumentacji, a analiza

zgromadzonej w aktach o wznowienie postępowania dokumentacji, daje podstawy do stwierdzenia, że w pełni rzetelnie stan sprawy o wznowienie i powody wydania zaskarżonego zarządzenia przedstawione zostały w jego uzasadnieniu.

W tym stanie sprawy należy stwierdzić, że zażalenie skazanego na uwzględnienie nie zasługiwało, a zaskarżone zarządzenie należało utrzymać w mocy.